

Ja no em podeu fer mal

written by Agustí Soler | 17 d'agost de 2022

Ja no em podeu fer mal; la meva burla és per tots els que sabeu què va passar i no feu res, covards us trobaré a l'entrada del cel i plorareu molt perquè no us deixaré entrar, el mal que heu fet a tots el pagareu, fins a molt d'hora assassins d'innocents.

Javier Martínez, a qui li assassinaren el fill, Javier, escriu aquest tuit el 6 d'agost del 2022, cinc anys després de l'horrible acció criminal comesa a les Rambles de Barcelona i a Cambrils el 17 d'agost del 2017 pels gihadistes seguidors de l'imam de Ripoll, Abdelbaki Es Satty.

L'acció dels gihadistes de Ripoll causà quinze morts a Barcelona i un a Cambrils a més a més d'un centenar llarg de ferits. Cinc dels criminals foren abatuts pels Mossos d'Esquadra. Solament un pogué ser detingut.

La societat catalana quedà commocionada. El fet que els nois fossin de Ripoll i haguessin estat deixebles de l'imam Es Satty encengué totes les alarmes.

Totes les alarmes? El que s'ha anat sabent i ha anat succeint des de l'endemà mateix dels atemptats han posat damunt la taula una sèrie de dubtes i d'explicacions difícils d'entendre. O, algunes, del costat de les autoritats tant polítiques, com policials i judicials, no tan difícils de percebre i a més a més molt sospitoses.

Primer de tot, i per començar a entendre el niu de misteri que envolta aquells terribles fets, hauríem de saber qui és (no m'atreveixo a dir qui era) l'imam Abdelbaki Es Satty.

Ciudadà natural del Marroc, l'any 2002 fou detingut a Gibraltar per tràfic de persones. El 2010 és detingut a Ceuta

per tràfic d'haixix i condemnat a quatre anys de presó. És en aquest moment segons sembla que a la presó entra en contacte amb gihadistes i a partir del 2014 comença a col·laborar com a informador amb els serveis secrets espanyols, el CNI.

En qualsevol país del món occidental (al qual em sembla que encara pertanyem) un fet criminal de l'abast dels atemptats a la Rambla de Barcelona i a Cambrils hauria estat una qüestió de primer nivell a resoldre des de les més altes instàncies. Però, curiosament, malgrat les evidències existents, s'ha volgut limitar el succés a una actuació de quatre bojos amb el cervell corcat per la influència d'un imam que no tocava vores. I s'ha sabut que no era així.

Davant l'evident exigència d'investigar i resoldre aquest cas des dels poders que més haurien de treballar-hi, s'han llençat pilotes a l'aire amb un desvergonyiment i una impudícia realment inaudits. Per agents del món judicial i policial hem hagut de sentir que l'atemptat que preparaven aquells «pobres» nois de Ripoll era per a donar un ensurt per cridar l'atenció abans que se celebrés la jornada del 1r d'octubre, sense més conseqüències. I que, en esclatar-los al damunt el material preparat per a explosionar, l'única solució segons diuen improvisada fou l'atemptat de les Rambles. Segons les declaracions del comissari Villarejo era tan sols per a donar un petit ensurt. O sigui, sense ànim de fer cap mal. I aquí s'acaba tot.

Tots sabem, els serveis secrets espanyols els primers, que no era pas així. Amb el temps s'ha recollit informació i s'han conegut detalls que estan molt lluny del pretès ensurt.

Què hi ha de la camioneta blanca que se'n va anar després de l'explosió d'Alcanar i que es trobarà més tard a Sant Carles de la Ràpita a casa d'un carnisser amic de l'imam Es Satty? Què se'n va fer del telèfon de l'imam que els Mossos primer i la Guàrdia Civil després no van trobar al lloc de l'explosió on segons digueren havia mort l'imam? I de la impossible

identificació del cos d'Es Satty? O què hi ha de la mostra pericial desestimada pel jutge Alfonso Guevara, jutge del 17-A? I sobre les mostres d'ADN? I sobre l'informe del Marroc qüestionat? Massa silencis i massa ombres.

És escandalosament vergonyós com en un pretès estat de dret s'hagi tapat un fet criminal d'aquest volum i les seves conseqüències. És realment escandalós i repugnant com han actuat alguns dels responsables polítics i judicials en aquest afer. No parlem ja del menyspreu i de la desatenció envers els familiars de les víctimes dels atemptats, un fet que posa aquests responsables al mateix nivell moral dels autors dels atemptats.

Tanmateix, no s'ha llançat la tovallola i malgrat que tots els silencis i els entrebancs encara queden forces per continuar endavant fins que s'esclareixi tota la veritat. Cada dia serem més els que no ens aturarem fins que s'arribi al final. La complicitat d'uns estaments corruptes que intenten impedir que floreixi la veritat no impediran que arribi el dia somniat.

Calen complicitats i Javier Matínez i tots els familiars i amics dels damnificats que mai deixaran en l'oblit el que ha succeït, han de saber que no estan sols, ans tot el contrari, que cada dia som més els que els fem costat i exigim que se sàpiga tota, tota, la veritat, sense subterfugis ni silencis de cap mena.

Així fem nostres les paraules d'en Javier: «Ja no em podeu fer mal, la meva burla és per tots els que sabeu què va passar i no feu res».